

Hồi 47

Thiết xỉ thống hận

Y thức dần trở về với Yến Phi, giống như từ trong bóng tối nguyên sơ trông thấy một đốm sáng le lói lớn dần lên, cuối cùng bao trùm chàng trong vầng hào quang màu sắc rực rỡ. Nhưng sự thực chàng vẫn đang nhắm nghiền hai mắt.

Một lát sau chàng vẫn chưa cảm giác được sự tồn tại của cơ thể, giống như chỉ còn hồn phách, không biết là hỏa nhiệt hay băng hàn, bồng bênh phiêu phát, vừa khó chịu lại vừa đặc biệt thư thả rất khó nói.

Rồi cuối cùng cũng cảm nhận được thân thể của mình, một khối băng hàn lạnh buốt trong chớp mắt đã ngưng kết tại Khí Hải huyết dưới bụng, sau đó vụt cái đã lan ra toàn thân theo từng đường kinh mạch lớn nhỏ, xung kích vào từng huyết từng huyết, nổi thống khổ thật không thể nói với người ngoài.

Yến Phi đúng lúc thâm kê mệnh ta đi dứt thì một luồng nhiệt khí, đầu tiên thay thế luồng hàn khí, mau chóng khuếch trương, xua đuổi hàn khí không còn chút nào.

Yến Phi còn chưa kịp mừng, nhiệt khí đã tiêu tán vô tăm vô tích.

Chàng cũng đã tỉnh lại hoàn toàn, trong thân thể chân khí vẫn trống rỗng. Liên mở bừng mắt ra.

Tống Bi Phong ngồi trên đầu giường, một tay nắm cổ tay chàng, ba ngón tay đặt lên uyển mạch, nhắm mắt suy tư.

Trong phòng thấp một ngọn đèn duy nhất, trời đã tối.

Tống Bi Phong từ từ mở mắt, lắc đầu không hiểu: "Thật cổ quái!", rồi mỉm cười với chàng: "Người cũng tỉnh lại rồi!".

Yến Phi được đỡ dậy, hỏi: "Tại hạ hôn mê mất bao lâu?".

Tống Bi Phong điềm đạm đáp: "Ba ngày!".

Yến Phi cười khổ: "Thế thôi sao? Tại hạ còn tưởng mình đã mệnh táng hoàng tuyền rồi".

Tống Bi Phong gật đầu: "Người không chết quả là kỳ tích, mà lại không bị thương ở sọ não mới lạ, không đến hai canh giờ, các vết máu bầm cũng tan hết, nói không ai tin.

Người anh em Cao Ngạn của người vẫn đang nằm ở phòng bên, may nhờ người chịu hết đòn côn cho hắn, nếu không chắc chắn hắn đi đứt rồi, hiện giờ nằm thêm hai ngày nữa là có thể trở dậy đi lại được rồi".

Yến Phi nói: "Còn bọn họ?".

Tống Bi Phong bình tĩnh nói: "Định Đô bị thương rất nhẹ, chỉ bị gãy xương tay, còn lại các vết thương khác không có gì đáng ngại. Trương Hiền bị đánh vào đầu, sau khi trở về cầm cự được một đêm, ngày hôm sau thì mất. Ba người còn lại nghỉ ngơi mười bữa nửa tháng là không còn chuyện gì".

Hắn tuy nói sơ sơ, nhưng Yến Phi lại cảm thấy rõ ràng nỗi buồn đau trong lòng, cũng cảm thấy hắn đã quyết báo thù.

Lòng quyết tử của một vị kiếm thủ siêu trác.

Liên trầm giọng nói: "Là bọn nào?".

Tống Bi Phong chậm rãi nói: "Ta cùng An gia sau khi trở về, biết các người ra ngoài, trong lòng không yên bèn ra ngoài tìm, được người qua đường chỉ điểm, tới bên ngoài quán ăn đó đã cảm thấy không ổn, phía ngoài có bốn cỗ xe ngựa đỗ ở đó, những kẻ ngồi trên xe đều che đầu bịt mặt, người người ánh mắt hung tợn, bên kia đường thì đứng đầy những kẻ rối việc, ai nấy mặt mũi kinh hoàng, trong quán thì truyền ra âm thanh đánh đá nhau".

Yến Phi nhớ lại gã lạnh lợi Trương Hiền, lại bị gian nhân sát hại như thế, trong lòng dậy lên nỗi bi thương làm tê cứng cả tim gan.

Chỉ hận bản thân mình lại hoàn toàn không đủ năng lực phục thù cho gã. Liệu từ nay về sau còn có thể tận sức để làm chuyện này hay không?

Bỗng nhiên, chàng nhớ lại Vinh Trí trước khi chết nhờ chàng mang Đan kiếp tới cho một người kêu là Độc Tẩu ở tại Kiến Khang. Bằng vào nhận thức của vị Độc Tẩu này, có thể làm cho mình khôi phục võ công hay không?

Tống Bi Phong nói rất chậm, giống như trở lại tình cảnh xảy ra khi đó, chẳng những đang nói cho Yến Phi nghe, mà còn nói cho mình nghe, để giúp bản thân ôn lại từng chi tiết nhỏ, tìm kiếm những sơ hở thiếu sót của địch nhân.

Yến Phi trên giang hồ kinh nghiệm phong phú, nghĩ địch nhân có thể dùng thủ đoạn này, nhất thời chặn chết đường thoát, thi hành thủ đoạn ác độc, như thế chẳng những cần có tình báo chính xác, còn phải hiểu rõ nhân sự Tạ phủ như lòng bàn tay, nếu không làm sao có thể dùng bốn cỗ xe, hơn ba chục người, giữa đêm tối phục bên ngoài hẻm Ô Y chờ cơ hội?

Lương Định Đô mấy người là địa đầu trùng, đối phương cũng tất là địa đầu trùng, vì vậy đối phương là nhân mã phương nào, trong lòng Tống Bi Phong hẳn phải có đáp án.

Tống Bi Phong tiếp tục nói: "Lúc đó ta không rảnh lý đến người trên xe đó, xông vào trong quán, vừa lúc thấy người bị loạn côn đánh tới tấp, Trương Hiền lăn lộn trên sàn, bọn Định Đô đều đã bị thương, ta lập tức xuất kiếm, liên tục đả thương nhiều người, đối phương vội vã tẩu tán, khi ta đuổi ra đến ngoài cửa, liền bị một kẻ bịt mặt chưa từng tham dự trận đánh trong quán cản trở, để cỗ xe chở bọn chúng chạy đi. Người nọ kiếm pháp cao cường bình sinh ta hiếm thấy. Đến khi những kẻ hành hung ung dung bỏ đi, tên nọ cũng theo lối khác thoát thân".

Yến Phi nói: "Người đó dùng kiếm?".

Tống Bi Phong gật đầu: "Ta vì vội cứu người, khó mà phân thân truy đuổi, sau đó tra xét thấy bốn cỗ mã xa chìm dưới lòng sông Tần Hoài, ngựa được tháo đi, người cũng trốn biệt. Toàn bộ hành động của địch nhân có kế hoạch chu toàn, không để lại dấu vết gì để truy tầm, bố trí rõ ràng là vì Tống Bi Phong ta tới, đặc biệt là như cố tình làm để ta thấy. Chỉ là chúng không tính đến chuyện ta kịp thời chạy tới, bằng không các người hẳn không ai toàn mạng. Hơn nữa Định Đô thân thủ cao minh như vậy lại hoàn toàn nằm ngoài dự tính của chúng".

Yến Phi trầm giọng nói: "Bọn chúng là những kẻ nào?".

Tống Bi Phong chăm chú nhìn chàng một lúc, vẻ mặt lăm lè nói: "Người hận rồi sao?".

Yến Phi cười gằn: "Chẳng lẽ có thể tha cho chúng?".

Tống Bi Phong thở dài, từ từ nói: "Bọn chúng đích xác là lũ tiểu nhân bẩn thỉu, có chuyện gì thì cứ đến tìm ta, sao lại đi hạ độc thủ với bọn Định Đô các người, lại còn liên lụy đến người và Cao Ngạn. Giả thiết người mệnh hệ nào, ta làm sao ăn nói với Huyền thiếu gia?".

Yến Phi nói: "Không phải là chúng vì ta mà đến sao?".

Tống Bi Phong khẳng định: "Tuyệt đối không thể!" Rồi nhìn chàng không chớp nói: "Yến Phi, khẳng định nội công của ngươi vẫn còn, nếu bị người ta ra đòn độc ác mãnh liệt như thế, chính ta cũng chịu đựng không nổi. Người thì chỉ ba ngày đã hoàn toàn phục nguyên. Vừa rồi lúc tra xét kinh mạch trong người ngươi, chợt có một luồng chân khí vô cùng lạnh lẽo kỳ dị đột nhiên xuất hiện ở Khí Hải, lan ra toàn thân, sau đó lại có một luồng chân khí nóng rực cự lại hàn khí rồi cùng tiêu thất, hai loại chân khí này hoàn toàn bất đồng, sau cùng đều biến mất vô tăm vô tích. Theo ta, chỉ cần tiêu trừ được căn

nguyên hàn khí, vũ công của người có thể hồi phục lại. Hiện tượng kỳ dị như thế thực chưa từng nghe nói đến, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với người vậy?”.

Yến Phi không muốn nói chuyện Đan kiếp với bất kỳ người nào, càng không muốn trở lại câu chuyện bức mình bị Thanh Thị gia hại, ủ rũ nói: "Công pháp của ta, xuất xứ là do ta tự sáng tạo, sau khi bị Nhậm Dao đánh trúng, liền hôn mê trăm ngày, bản thân cũng không rõ là chuyện gì".

Tống Bi Phong làm sao biết bên trong có chuyện xảo hợp khúc chiết ly kỳ như vậy, không hề nghi ngờ, gật đầu không nói, im lặng âm thầm suy nghĩ đến chuyện khác.

Yến Phi ngơ ngác nhìn hấn, Tống Bi Phong là một kiếm thủ đáng để mình kính trọng, bằng vào kiếm pháp ấy, ra ngoài hấn sẽ đạt nhiều thành tựu, làm nên chuyện lớn. Nhưng coi hấn chịu đảm đương việc cầm đầu bọn gia tướng Tạ phủ, là biết hấn coi thường danh lợi, ý chí hành động cao khiết.

Tống Bi Phong hốt nhiên nói: "Người muốn biết đối phương là ai?".

Yến Phi gật đầu khẳng định.

Tống Bi Phong trầm giọng nói: "Con người này ở Kiến Khang thành ít có người dám trêu vào, kể cả là An gia cũng không biết phải đối phó hấn thế nào".

Yến Phi ngoài cừu nhân hại mẫu thân hấn ra, rất ít khi sinh lòng căm hận người nào, tuy nhiên đối với kẻ gây nên chuyện này, lại hết sức căm hận, chàng nhớ rõ mồn một cảm giác con tim đau nhói khi Cao Ngạn ngã vào lòng mình, lạnh lùng nói: "Là ai?".

Tống Bi Phong nói: "Người trước hết phải đáp ứng ta chuyện này chỉ giới hạn ta và người hai người biết, mà trước khi võ công khôi phục, tuyệt không thể khinh cử vọng động, bằng không tất mang họa sát thân".

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Người lại không báo cáo An công sao?".

Tống Bi Phong than: "Từ sau chiến dịch Phì Thủy, An công lúc nào cũng muốn quy ẩn Đông sơn, tìm lại cuộc sống sơn dã có hoa có liễu, nếu biết chuyện này có người ấy tham dự, chắc hấn sẽ tâm tình nguội lạnh. Kiến Khang đã càng ngày càng chẳng ra gì, nhục bằng người ra đi, dân chúng sẽ càng thêm khổ".

Yến Phi không nhẫn nại được nữa: "Hấn là ai?".

Sát cơ trong mắt Tống Bi Phong cực thịnh, dần từng tiếng: "Là cô gia của bọn ta Vương Quốc Bảo".

Yến Phi không hề biết là Vương quốc Bảo câu kết với Tư Mã Đạo Tử, càng không hiểu quan hệ với chàng rể của Tạ An xấu đến như thế, nghe vậy kêu lên thất thanh: "Cái gì?".

Tống Bi Phong giận dữ nói: "Hắn không dùng bội kiếm tầm thường, nhưng kiếm pháp của hắn sao qua được mắt ta. Chẳng cần hỏi vì sao hắn muốn làm thế, chỉ cần biết là hắn làm là đủ".

Trong lòng Yến Phi ngổn ngang trăm điều suy nghĩ, một lát sau mới nói: "Người tính xử lý chuyện này thế nào?".

Ngoài ý liệu của chàng, Tống Bi Phong để lộ ra một nét tiếu ý, lạnh lùng điềm đạm nói: "Ta có thể làm gì đây? Đành yên lặng chờ tiếp đãi hắn tới giết Tống Bi Phong ta thôi!".

oOo

Thác Bạt Khuê thân dẫn hai trăm chiến sĩ xuyên qua khu rừng thưa, từ từ áp sát doanh trại ngoài cốc khẩu của Quật Đốt. Quật Đốt sợ bị đánh úp, trong doanh không dùng đèn lửa tối om, tất nhiên có người canh gác bên ngoài doanh trại, nhưng mà giữa lúc trời lạnh thấu xương thế này, tinh thần cảnh giác cũng bị giảm xuống đến mức thấp nhất. Hơn nữa đối phương người đông thế mạnh, làm sao có thể tưởng tượng được rằng người đuổi theo rốt cuộc lại bị người bị đuổi theo phản kích.

Trên lộ tuyến rút lui đã vạch sẵn, hắn đã nhắm trước đến tiểu cốc này, từ khi Đại quốc bị diệt vong, hắn cùng Yến Phi và tộc nhân luôn luôn chịu đựng cuộc sống đói kém, không chịu khuất phục Phù Kiên, vì vậy đối với địa hình những vùng phụ cận hết sức rành rẽ, những kiến thức tích lũy được từ bé đến đêm nay đã trở nên hữu dụng, giúp hắn khắc địch chế thắng.

Lần này chạy xa hơn trăm dặm, giúp hắn thoát khỏi uy hiếp của Hạ Nhiễm Can, còn đưa Quật Đốt vào bẫy rập, hội sư với Mộ Dung Lâm nơi này chính là yếu tố quan trọng để chiến thắng.

Vó ngựa đạp trên tuyết trắng mềm mại, không hơi không tiếng tiến về mục tiêu.

Thác Bạt Khuê ngẩng đầu nhìn, bầu trời đêm đầy sao.

Thảo nguyên hoang vắng thật mê hoặc lòng người, thời niên thiếu, hắn và Yến Phi thích nhất là nằm ngửa trên bãi cỏ hoang, vừa ngắm sao vừa nói chuyện tâm sự. Yến Phi

là người rất chịu lắng nghe, cũng chỉ chàng là người đủ tư cách minh bạch đại chí của hấn. Thác Bạt Khuê không chỉ muốn khôi phục Đại quốc, mà còn muốn chinh phục thảo nguyên cùng đất đai xung quanh, hoàn thành tâm nguyện vĩ đại của tổ tiên.

Bên cạnh có tiếng Trương Duyệt: "Đến lúc rồi!".

Thác Bạt Khuê không nói một lời, nhấc trường cung, lấy ra một mũi trường tiễn quấn vải gai tẩm dầu, thủ hạ lần lượt làm theo.

Bọn họ bắt đầu tấn khai.

Hơn hai trăm chiến sĩ dàn hàng ngang mà tiến, khu lều trại địch nhân dần lọt vào cự ly xạ tiễn.

Thác Bạt Khuê quát: "Điểm hỏa!".

Nhiều đốm lửa bùng lên, chúng nhân lập tức giương cung lấp tên, cuối cùng lính canh trại đối phương cũng cảnh giác, trước tiên hô hoán cảnh giác, sau đến hiệu tù và vang lên, bất quá tất cả đã muộn.

Tay cầm mỗi lửa, một số chiến sĩ thúc ngựa lên trước trận, với thủ pháp mau lẹ thuần thục châm lửa, kinh tiễn bắt lửa lập tức xạ lên cao không, vẽ nên những vệt sáng chói đẹp để nhằm địch doanh lao tới.

Hỏa tiễn liên tiếp bắn ra, lều trại lần lượt bắt lửa, lửa bốc dữ dội trên tuyết trắng tạo nên một khung cảnh thật là nguy dị. Trại địch lập tức náo loạn, binh sĩ đang ngủ say hốt hoảng bật dậy y phục giáp trụ xộc xệch, binh khí không đủ vọt ra khỏi lều trại bị lửa thiêu.

Tứ phía vang lên tiếng hô chém giết, chính là Trưởng Tôn Phổ Lạc và Trưởng Tôn Tung mỗi người dẫn một tổ chín trăm người theo hai cánh đột kích doanh trại địch ở ngoài cốc khẩu.

Thác Bạt Khuê móc trường cung vào lưng ngựa, rút song kích hét lớn: "Theo ta!".

Dẫn đầu xông vào địch doanh.

o0o

Yến Phi nhẹ nhàng khép cửa phòng, hướng về Tống Bi Phong chờ ở hành lang ngoài cửa nói: "Hắn vẫn đang ngủ, ngủ rất ngon lành, chỉ có sắc mặt hơi nhợt nhạt so với lúc thường, không có gì đáng ngại lắm!".

Tống Bi Phong rất ngạc nhiên: "Người không hề châm đèn, lại có thể nhìn được sắc mặt hấn sao?".

Yến Phi được đề tỉnh cũng rất kỳ quái: "Đúng là cổ quái, nhìn vật trong bóng tối tựa hồ so với trước ta thấy rõ ràng hơn".

Tống Bi Phong thấy chàng quét mắt nhìn tới nhìn lui, vội nói: "Dù sao cũng sắp sáng rồi, chúng ta qua bên kia đình nói thêm mấy câu, có lạnh không?".

Yến Phi lắc đầu, theo hấn bước tới tòa phương đình ở giữa quảng trường tòa tứ hợp viện, ngồi xuống ghế đá.

Tống Bi Phong mừng rỡ nói: "Ta dám khẳng định An gia coi người không sai, người mất võ công chỉ là hiện tượng tạm thời. Đừng lo, An gia đang nghĩ biện pháp cho người".

Yến Phi nói: "An công là loại người như thế nào?".

Tống Bi Phong trầm ngâm một lát, hạ giọng nói: "An gia là hạng người gì đâu đến thứ ta bình phẩm, tuy nhiên ta hiểu lão đệ hỏi câu này là mang thiện ý. Điều mà ta có thể nói là An gia một đời mong được thoát khỏi phiền não của nhân thế, nhưng lại không thể không muốn ăn phải lặn vào bể, không chiếu cố đối với vinh nhục của gia tộc, mâu thuẫn trong lòng có thể tưởng tượng được".

Dùng một chút lại nói: "Có lúc ta hy vọng người giống như Vương Đôn, Hoàn Ôn, khi ấy khẳng định Tư Mã Diệu không còn đất sống, đâu đến nỗi như hiện giờ từng bước bị người lấn át, ngày càng khó thở".

Thấy Yến Phi im lặng không nói, lại nói: "Trước đây chỉ một mình An gia chống đỡ đại cục, may sao cuối cùng cũng có Huyền thiếu gia kế thừa sự nghiệp, có thể bảo vệ gia tộc không suy vong, bằng không tương lai Tà gia không ai dám nghĩ đến".

Yến Phi muốn nói lại dừng.

Tống Bi Phong nói: "Có phải người muốn hỏi ta đánh giá Huyền thiếu gia thế nào phải không? Ài! ông ấy cũng không phải loại Vương Đôn, Hoàn Ôn. Nhưng đừng có kẻ nào chọc giận ông ấy, bởi vì ông ấy là người khó trêu nhất từ xưa đến nay trong Tà gia, kiếm pháp ở nam phương xưa nay không có địch thủ".

Trong lòng Yến Phi dâng lên một cảm giác ấm áp khó nói. Chàng tuy đã sống hơn hai tháng ở Tà gia, nhưng thời gian tỉnh táo lại không quá sáu canh giờ, giao tiếp thân cận chỉ có Tà An, Tống Bi Phong và đám phủ vệ tỳ nữ Lương Định Đô, Tiểu Kỳ mấy người, Tà Chung Tú thì chạm mặt hai lần, nhưng không biết có phải vì phong thái phẩm cách cao thượng của Tà An, hay vì Tống Bi Phong trọng tình trọng nghĩa, mà chàng có tình cảm sâu sắc đối với Tà gia, bất giác dậy lên mối quan tâm tới Tà gia. Khi biết kẻ đối

phó bọn chàng là Vương Quốc Bảo, càng khiến chàng lo lắng cho an nguy của Tạ gia. Chàng tuy không rõ tình huống phức tạp trong triều đình nam Tấn, nhưng cũng biết Vương gia ở Kiến Khang có địa vị tương đương với Tạ gia, nếu xảy ra tranh chấp, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tổng Bi Phong nói: "Lão đệ hiện tại đừng lo nhiều đến chuyện của Tạ gia. Tại Kiến Khang thành không kẻ nào dám đường hoàng đến chọc giận An gia. Tổng Bi Phong ta càng không phải là hạng người dễ kẻ khác uy hiếp, không có sức hoàn thủ. Trong triều đình, những người ủng hộ An gia vẫn chiếm đại đa số. Trước mắt quan trọng nhất vẫn là người khôi phục công lực tu vi".

Yến Phi lại nghĩ đến con người có tên là Độc Tẩu, thầm nghĩ có nên tìm đến gặp người đó không.

Tổng Bi Phong trầm giọng nói: "Yến lão đệ nếu muốn tốt cho hảo bằng hữu của người, đợi hấn dưỡng thương xong nói hấn ly khai Kiến Khang, nơi này là mảnh đất đầy thị phi, không nên ở lâu".

Yến Phi được hấn nhắc nhở đến tâm nguyện của Cao Ngạn, mặt dạn mày dày nói: "Tống lão huynh có phải quen biết Kỷ Thiên Thiên?".

Câu này chẳng những được hỏi rất vụng về, mà ngay lập tức khiến chàng ân hận, nói thẳng ra, nếu không phải Cao Ngạn thụ thương vì chàng, chàng tuyệt sẽ không bằng mọi giá làm chuyện này để đền bồi cho hấn.

Tổng Bi Phong ngạc nhiên nói: "Nguyên lai lão đệ ngươi cũng là người ngưỡng mộ Kỷ Thiên Thiên, thực không ngờ vậy!".

Yến Phi đỏ bừng mặt, thiếu điều muốn chui xuống đất, ấp úng nói: "Không phải".

Thấy Tổng Bi Phong ngờ ngác nhìn, cười khổ nói: "Là tiểu tử Cao Ngạn đó, hấn nói muốn được gặp mặt Kỷ Thiên Thiên một lần mới có thể an tâm phản hồi Biên Hoang Tập".

Nếu là lúc thường, chắc chắn Tổng Bi Phong sẽ cười phá lên, hiện giờ tâm tình trầm trọng, chợt nói: "Thế mới hợp lý, từng nghe Lưu Dự nói, người ở Biên Hoang Tập không giống Cao Ngạn thường trêu hoa ghẹo nguyệt. Chuyện này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Dễ là chỉ cần ta đề xuất thỉnh cầu Thiên Thiên tiểu thư, nàng tất sẽ ưng chịu, khó là khó ta cần phải được An gia gật đầu đồng ý, không thể giấu giếm người tiến hành".

Yến Phi bối rối nói: "Tống lão ca không cần phiền não chuyện này, trải qua kiếp nạn này, e Cao Ngạn đã mất đi lòng ngưỡng mộ Kỷ Thiên Thiên".

Tống Bi Phong chợt nói: "Người có chịu vì Cao Ngạn hy sinh một chút không?".

Yến Phi ngạc nhiên: "Hy sinh chuyện gì?".

Tống Bi Phong mỉm cười: "Chỉ cần nói là Yến Phi người muốn gặp Kỷ Thiên Thiên, lấy Yến Phi là chủ, Cao Ngạn là phụ, An gia tất sẽ đồng ý".

Yến Phi kinh hoảng: "Như vậy không tệ sao?".

Tống Bi Phong nói: "Vì thế ta nói người phải hy sinh một chút".

Yến Phi do dự nói: "An công sẽ không hoài nghi như huynh sao?".

Tống Bi Phong cười: "An gia là nhân vật phong lưu rộng lượng, lại không phải đang vì nghĩa nữ tuyển chàng rể, coi gặp gỡ như chuyện phong lưu lãng mạn, làm sao người chẳng khứng chịu đứng ra".

Yến Phi nhìn về phía sương phòng nơi Cao Ngạn dưỡng thương, âu sầu nói: "Được! Ta đành xả mệnh bồi tiểu tử Cao Ngạn này làm chuyện tốt lành cho hấn vậy".

- o O o -